

Οι επιπτώσεις του κορωνοϊού

Αγαπημένο νοσηλευτικό προσωπικό του κρατικού νοσοκομείο Κοζάνης, 17 Απριλίου 1921. Κοζάνη, μια επαρχιακή πόλη της Δυτικής Μακεδονίας. Βρίσκομαι όπως ξέρετε στο κρατικό νοσοκομείο Κοζάνης, καθώς με ταλαιπωρή μια πέτρα στα νέφρα. Βρίσκομαι στο δωμάτιο με άλλες δυο κυρίες. Η κάθε μια κουβαλάει το δικό της δράμα, καθώς η μία από ότι κατάλαβα είναι πολύ σοβαρά. Τρεις κρεβάτια του πόνου, που έχουν πονέσει πολλοί άνθρωποι. Εσείς ως νοσοκόμες μπαينوβαίνετε στα δωμάτια με τις μάσκες και τα γάντια. Αυτό παλαιά δεν το τηρούσατε. Είναι μια από τις συνήθειες που έμεινε από την εποχή του κορωνοϊού. Μια εποχή που μας άφησε όλους πολλά κακά και καλά. Κακά νομίζω πιο πολλά. Καθώς έχουμε γίνει πιο πολύ καχύποπτοι. Βλέπουμε τον άλλον και φοβόμαστε να τον πλησιάσουμε. Βλέπουμε τους γνωστούς και δεν τους αγκαλιάζουμε όπως παλιά. Δεν τον φιλάμε και καν χειραψία δεν κάνουμε καθώς μας κυριαρχεί ο φόβος. Καλά δεν βρίσκω και να πω. Ένα καλό είναι ότι μάθαμε να ζούμε με τις οικογένειες μας πιο πολλές ώρες γιατί ήρθαμε αντιμέτωπη με το θάνατο. Η κυρία που είναι δίπλα μου δεν είναι καλά (προφανώς έχει καρκίνο) ζητάει συνέχεια τα παιδιά της. Δεν αφήνουν επισκεπτήριο. Μια ώρα την ημέρα. Δεν έχει ούτε κινητό. Προσφέρθηκα να πάρουμε από το δικό μου να τα μιλήσει, τα μιλούσε κλαίγοντας λες και ήξερε τι θα επακολουθήσει. Και μια κουβέντα της μου έμεινε στο μυαλό. Να προσέχεται σας αγαπώ. Με ευχαρίστησε κλαίγοντας. Ήταν τα τελευταία της λόγια. Σε λίγη ώρα άρχισε να χτυπάει το μηχάνημα που της είχαν συνδεδεμένο. Άτομα από το προσωπικό άρχισατε να τρέχετε. Την πήρατε και δεν την ξαναφέρετε. Ένα ενδιαφέρον που με έκανε εντύπωση από το νοσηλευτικό προσωπικό. Και αυτό είναι ένα καλό από την εποχή με τον κορωνοϊό. Παλαιά δεν ήταν έτσι. Παλαιά ότι γινόταν γινόταν χωρίς διάθεση, γιατί είχα τύχει στο νοσοκομείο, σε αντιμετωπίζουν με βίαιο τρόπο και απότομο. Έτσι βέβαια είχαν συνιθίσει. Από την εποχή που ζήσαμε με τον κορωνοϊό οι γιατροί άρχισαν πιστεύω να σε βλέπουν σαν άνθρωπο - το γιατί κατά την άποψή μου - γιατί και εμείς την εποχή εκείνη σας επιβραβεύσαμε σας χειροκροτήσαμε σας είδαμε σαν ήρωες, και επίσης πιστεύω ότι τα άτομα των νοσοκομείων μέσα από την δουλειά τους επειδή έζησαν και οι ίδιοι το φόβο του θανάτου άρχισαν να καταλαβαίνουν περισσότερο τους ασθενείς. Και εμείς πιστεύω αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε τον κίνδυνο που περνάν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που έρχονται σε επαφή με τους ασθενείς, γιατί κάθε μέρα μπορούν να κολλήσουν οτιδήποτε. Οπότε ο κορωνοϊός πιστεύω ότι μας έχει αλλάξει όλους. Και σύμφωνα με την περιπέτεια που έζησα είδα ότι στο κομμάτι της υγείας τουλάχιστον υπάρχει ένας σεβασμός και από τους γιατρούς και από τους ασθενείς. Παλαιά ο γιατρός σε κοιτούσε μόνο στο πορτοφόλη και στο γνωστό στην Ελλάδα φακελάκι. Φεύγοντας από το νοσοκομείο ήθελα να αφήσω αυτό το ευχαριστήριο γράμμα σε εσάς, στο νοσηλευτικό προσωπικό. Ένα γράμμα που ήταν η κατάθεση ψυχής μου. Ένα γράμμα που θα ήθελα να το διαβάσουν όσοι μπορούσαν από το νοσηλευτικό προσωπικό. Γιατί πιστεύω ότι αυτό που κάνετε όλοι μέσα στο νοσοκομείο είναι και επώδυνο και ψυχοφθόρο. Αλλά αναρωτιέμαι για να γίνουν όλα αυτά έπρεπε να πεθάνουν χιλιάδες αθώοι άνθρωποι, έπρεπε να ρθει κάποιος κορωνοϊός για να μας κάνει να δούμε την πραγματική αξία της ζωής. Έπρεπε να ρθει ο κορωνοϊός για να αλλάξει την ζωή όλων. Τώρα προς το καλύτερο ή το χειρότερο δεν ξέρω. Ίσως απαντήσουν σ' αυτό οι επόμενες γενιές.